

1. Friends of Dorothy. Shapes and abstraction from an early Sydney Gay and Lesbian Mardi Gras. 1983.
2. Friends of Dorothy. Shapes and abstraction from an early Sydney Gay and Lesbian Mardi Gras. 1984.
3. Friends of Dorothy. Gay hat, then there was a need for this kind of identification. Sydney Gay and Lesbian Mardi Gras. 1984.
4. Objects For Meditation. My living room at Arncliffe. 2004.
5. Blood Links. My third cousins in Innisfail are all a quarter Chinese and on their Chinese side they are fifth generation Australians. 1990.

ventig. In de jaren tachtig waren ze beide betrokken bij de *Sydney Gay and Lesbian Mardi Gras*, dat het uithangbord zou worden van de homoseksuele, lesbische, biseksuele en transgender gemeenschap. In het stuk spreek ik ook over seksualiteit en ras alsof ik de grondlegger was van de Aziatische *Gay and Lesbian Pride*.

Hoewel *Friends of Dorothy* het minste is vertoond van al mijn stukken (het werd als te marginaal beschouwd), heeft het mijn documentaire collectie van homobeelden op haar best getoond. Ik had een gigantische verzameling foto's die ik in een tijdsspanne van dertig jaar had genomen. Toen ik de beelden aan het bewerken was realiseerde ik me dat de foto's van de vroege beweging in de jaren zeventig de belangrijkste waren omdat deze periode nog niet uitgebreid gedocumenteerd was. Die foto's waren dus uitzonderlijk. Ik wou dat ik toen hetzelfde wist over fotografie als ik nu weet, want dan had ik foto's anders genomen. Zo zou ik soms een stap naar achteren hebben gezet om hele ruimtes te fotograferen.

Het verhaal van mijn Australisch-Chinese familie dat ik al had verteld in *Sadness* en *The North* draaiden rond mijn grootouders en hun vier kinderen - mijn moeder en haar drie kinderen. In termen van personages was dat verhaal handelbaar, maar met de latere generaties werd de cast te groot en het publiek kon niet volgen wie familie was van wie, dus met mijn volgende stuk *Blood Links* (1999) besloot ik de Chinese diaspora van mijn eigen familie als uitgangspunt te nemen om een verhaal te vertellen over een familie die uitgezaaid was over de hele wereld. Het lukte me om het verhaal van mijn familie naar het heden over te brengen. Ik stopte iedereen erin. Het publiek had er moeite mee om de exacte genealogie van mijn familieleden

te volgen, maar dat geldt eigenlijk voor alle families. Toch was *Blood Links* succesvol omdat 'familie' een universeel onderwerp is. Nadat ik het had afgemaakt, had ik het gevoel alsof ik al mijn familie verhalen had verteld, en er geen meer over waren.

Shadows (2002) maakte ik in opdracht van de festivals van Adelaide en Sydney, en later kwam daar het Perth Festival ook nog bij. Verzoening was het thema van het Adelaide Festival, dat een Australisch aboriginal-verhaal suggereerde. Via een goede vriend, de schilder George Gittoes, had ik een connectie met een aboriginalgemeenschap in Enngonia in Western New South Wales, dus ik besloot ik een aboriginalverhaal te vertellen rond deze groep. Een mededirecteur van het Adelaide Festival opperde dat ik een verhaal zou kunnen vertellen over de Duitse migranten in Zuid-Australië aangezien zij slecht behandeld waren geweest tijdens de wereldoorlogen, en hij had het gevoel dat ook zij nood hadden aan verzoening. Ik ging akkoord. Zo komt het dat *Shadows* zowel Duitse als aboriginal thema's omvatte.

Hoewel ik in de verhalen optreed als observator, was *Shadows* mijn eerste stuk dat niet autobiografisch was. Ik vertelde het verhaal van iemand anders. Het nadeel was dat ik niet nauw verbonden was met de verhalen, maar het had ook het voordeel dat ze dramatischer waren. Wat de aboriginalgemeenschap overkomen was tijdens de koloniale geschiedenis van Australië was veel erger dan alles wat mijn Chinees-Australische familie had moeten ondergaan. Aanvankelijk dacht ik dat verzoening een knus onderwerp zou zijn omdat ik de verzoeningsmars in Sydney had bijgewoond, en dat was een 'feel good' ervaring geweest, maar toen ik in het stuk kwam, toen ik na-